

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ενδιαφέρουσα πολλο.
Γράμματα και συνδρομαί—ἀπ'εύθείας πρὸς ἐμὲ,
Συνδρομαί γιμ κάθε χρόνο—ὁ κτὸ φράγγκα εἰνα; μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα διως μέρα—δ' ἄκα φράγγκα καί στὸ χέρι.

Ἐκποστὴν και τίτατον ἀριθμοῦνας χρόνον
'στὴν κλειγὴν ἐδρεόμεν γιμ τῶν Παρθενώνων.

Τίσομας Ὀκτωβρίου,
ἦχος ἐμβατηρίου.

Ἔτος χίλια κ' ὀκτώ κ' ἐθακίσιον,
νεκ ὁρῆτις Ρωμηῶν μετ' τὴν γλῶσσικ.

Χίλια και πενηντατρία,
'στὴν Ἐδρώπη φασαφία.

Ἡδὴ ἡ δοξασιμένη Κρήτη τῆν Ἐνωσιν κηρύττει.

Χίλια καλὸς σὰς ὄρηκαμ, χίλια και δὴο χιλιάδες,
κί' ὀ κάμποι μετὰ τὰ λαλούδα και μετὰ τῆς προαινάδες
τὴν ἔνωσι τρανολαῶν,
και πέλαγα φεγγυοβολῶν.

Χίλια καλὸς σὰς ὄρηκαμ, κί' ἡ δοξασιμένη Κρήτη
μετὰ μὴ φωνή μετὰ φυγὴ τὴν ἔνωσι κηρύττει,
και χαίρειτ' φηλότερον τῶν γιμ Φηλορείτη.

Καθένας ἔπειτα κηρύγμα μετ' ὅτ' ἡ καρδιά του τῆσι,
γιὰ τοῦτο κί' ὀ Νεότουρκαί δὴν δὴ φωνάξουν ὄχι,
γιὰ κί' ἔκταται σύμβολα φουκτόνουν λειουθερίας,
πρῆς, καλλιγημαίσι.

Ἠκολογοῦν ἀπὸ παντοῦ χαρμύουνας και μάναισι
και λέν παιδία και μάναισι:
κτυπάτε τῆς καιμπάναισι μας ἀνάστασις νὰ γίνη,
κτυπάτε τῆς καιμπάναισι μας νὰ τῆς ἀκούν κί' ἔκταται,
ποῦ παίζουν τῶρα χρόνους
μετὰ τοῦ νηοῦ τοῦ πόνου.

Πανηγυρίζου ἀματα και κάθε καλλιγημαί
δροντοφωναί τὴν ἔνωσι... χίλιαι φοραί μακάρι
νὰ γίνη τούτη τῆ φορῆ, και νὰ μὴ μείνη μόνο
πόθος κί' εὐχὴ σὰν ἄλλοτε γιὰ τὸ μεγάλο πόνο.

Μακάρι γιὰ τὴν ἔνωσι νὰ σόση κάθε φέμμα,
δόξαισι καλγαίσι ν' ἀναστηθῶν μετὰ ὀ αἰώνων χῶματα,
κί' ἀπὸ τῆ γῆ, ποῦ γιὰ νερὸ τὴν καρπακίσι αἶμα,
νὰ ὄγουν Μινῶων στήματα γιὰ ἀρμάτων στεφανώματα.

Κόλπο τῆς Βουλγαρίας και κόλπο τῆς Ἀυστρίας.

II.—Γιὰ και ὀ δὴν μίλησις καθόλου, γιὰ τὴν Κρήτη,
βετ' Φασουλῆ φαρτί;
Φ.—Τι νὰ σοῦ πῶ, βετ' Περικλῆ, και τι νὰ φέλω πρώτα;
δὴν βλέπει πῶς ἐπέρχονται ραγδαία γεγονότα;

Δὴν κυτῆσι λίγο, βλάκα,
τί μεγάλο κατατράκα
γίναται μετ' ὅτ' ἔστυν ντουῖα;

Δὴν κυτῆσι, βετ' μακρῆ,
πῶς μεγάλοι και μικροί
στίκουν πάλι' ὅτ' ἄπαντα;

Δὴν κυτῆσι τί πανικόσι
μετ' ὅτ' ἡ Μπόρσας ἔγα πῶσι,
και καθῆσι πολεμεικάσι
ξεφυτῶναι μετ' ὅτ' ἄση μῆσι;

Δὴν κυτῆσι και ὀ μαγκούφι,
ποῦ ὀ ἀρίστου προσηφῆσι,
πῶς Ἀνατολῆ και Δύσις
παίζουσι τὸ κλειτοσοῦφι;

Δὴν ὀ ἀνησυχοῦν, κενέφι,
τῆς Ἀνατολῆς τὰ νέφι;
Δὴν κυτῆσι παντοῦ νεφέλασι;
δὴν μαντιόσις κατῆφι;
πῶς ἐγκυμοῦναι θυέλλασι
φοβεράσι καταστροφῆσι;

Δὴν ἀκούσις πνοῆν κλυδῶνων,
δὴν ἀκούσις πνοῆν λαλιῶνων,
και ὀ στοῦς τῶφουσι τῶν προγῶνων,
και ὀ στοῦς τῶφουσι τῶν προπάππων;

Δὴν κυτῆσι Καθοδῶν στίφουσι
κί' ἄρπαγῆσι αὐτοῦ κί' ἔκταται;
δὴν ἀκούσις συνδικασίφουσι
γιὰ συνθήκασι Βερολίνοσι;

Και δὴν ἔπειτα μαρκατοῦν,
πῶς συνθήκη μείνη μόνη
τὸ ν' ἀρμάτῆσι, τὸ νὰ πέρνη,
κί' ἔσταν σοῦ ζῆτοῦν νὰ δέρνη;

Δὲν βλέπεις τὸν Κοδοῦργο πῶς ἔγινε καὶ Τσάρος;
 Π.— Τὸν βλέπω... τὴ με πρώτο;

Φ.— Κακὸς φυγρὸς σου φάρος.

Δὲν βλέπεις λίμας θρόμμα,
 πῶς τόδαυε τὸ Στέμμα
 τοῦ Τσάρου σὺ κεφάλι,
 καὶ ποῦς θὰ τοῦ τὸ θγάλη;

Δὲν βλέπεις τὸν Μαγάρου
 πῶς πέφτει σὸν τὸν γλάρου,
 καὶ πέρνει τὴν Βουσία καὶ τὴν Ἐρζεγοβίνη,
 καὶ πίσω δὲν τῆς δίνει.

Ἄναδρασμὸν δὲν βλέπεις, ὡ κάρα ψυραλέα,
 ποὺ παίξεις Καραϊσκιου,
 δὲν βλέπεις τὸν Φραγκίσκου,
 τὸν σεσαστὸν καθ' ἕλα Καισαροβασιλέα,
 πῶς τώρα σ' ἄ τα γερμάματα
 ἔχει γὰ γούνας ράμματα;

Δὲν βλέπεις τὸν Ἀφθοῦργου τὰ χέρια πῶς βουτῆ
 χωρὶς νὰ μὲς ρωτῆ,
 καὶ τόσο φίλου γύρω φωνάζουν εἰλελεύ,
 Καισαροβασιλεύ;

Δὲν βλέπεις ἐν τῷ μέσῳ τῆς παγκοσμίου φρίκης
 καὶ ἐκείνον, φαμφάρονου,
 τὸν τρομερὸ Βαρόνου,
 πῶς πέρνει μὲ τὰ δρό του δυνάμει τῆς συνθήκης:

Ἵμνει τὸ κράτος, τοιλεπῆ,
 κάθε τρῆνης μανίκας...
 συνθήκη σήμερα θὰ πῆ
 τὸ μὴ τρεῖν συνθήκας.

Συνθήκη σήμερα θὰ πῆ ν' ἀρπάξω καὶ νὰ γέρνω,
 καὶ ἂν μοὶ θυμώσουνε γι' αὐτὸ.
 ἀμέου καὶ ξαναβουτῶ
 καὶ ἄλλα νὰ ξαναπέρνω.

Συνθήκη σήμερα θὰ πῆ νὰ πέρνει τὸ δικὸ σου,
 καὶ ἂν μοὺ φωνάζεις δός μου το, νὰ λείω τὸν κακὸ σου.
 Μὲ τὰς συνθήκας σήμερα σὲ γδύνουν φανερά,
 καὶ ἂν λίγο δυσπρεστηθῆς γιὰ τοῦτο, φουκαρῆ,
 σοὺ λύνουν καὶ τὸν ἀπαλό σὸ ἔξω μὲ χαρά.

Κύτταξ καὶ τὴν Σερβία
 πῶς σηκόνεται μὲ βία
 καὶ τὸν πόλεμο ζητεῖ.

Ἄγριουεὶ, πέρνει φάρου,
 καὶ ἔγιναν οἱ Σέρβου τώρα
 ζητωπάλαι καὶ ἀπὸ.

Ἐξαρμὸν εἰς τοὺς στρατιώνας,
 σχηματίζουν λεγεῶνας,
 ἐμίλων πάντου ὁρμαῖς.

Μένος, ξέφαις μακροῦτι,
 κάνουν δηλαθὴ καὶ τοῦτο
 δ, τὴ κάναμε κι' ἐμεῖς.

Μὲ φωνάζει αὐτὰ τρυπάνε,
 καὶ μὲ μάτια γουρλωμένα
 ὄνειρευτοῦναι νὰ πανε
 νικηφόρα μὲς ἄτην Βιέννα.

Τὸ πολεμικὸν σημαίνει, τὸ πολεμικὸν κτυπῆ,
 πλὴν ὁ Ἄ' Αἰρανταλ κοθῶνι,
 τὴν Σερβίανι βεβαίονε
 πῶς πολὺ τὴν ἀγαπῆ.

Καὶ παρακαλεῖ τοὺς Σέρβους τοὺς φιλάτους ταπεινῶς
 μ' ἐπαρσκαταν μεγάλην νὰ δεχθοῦν τὸ γεγονός,
 καὶ χωρὶς ἐξουρηγῆ,
 καὶ χωρὶς βρονταῖς ἄρματων
 καὶ ἄλλα τέτοια χωρατῆ
 νὰ καθίσουνε σ' αὐτὰ του,
 ἂν ποθοῦν πραγματικῶς μέρα γόντα σ' τὴν καρδιά του
 καὶ ὁ Καισαροβασιλεύς νὰ τοῦ εἶχη σὸν παιδιὰ του.

Κι' ἡ Σερβία μανιώδης μύδρους κατ' αὐτοῦ τινάζει
 καὶ σὸν Ἄ' Αἰρανταλ φωνάζει:
 ἄλλα λὲς καὶ ἄλλα μοὺ κάνας,
 βάλθηκας νὰ μὲ τρελλάνης.

Πῶς λυτοῦμαι τόσο μένος φλογερῶν καὶ ἄρματιών,
 ὄμως, Περικλέτο, κύττα
 καὶ τὸν προσφιλεῖ Νικήτα
 τὸν κλαιῶν Μαυροβουγιαν.

Ἦγεμὸν πολλῆς ἀξίας... ἤλθε μὲ φορὰ κι' ἔθε
 νὰ θαυμάση τὴν κοτίδα καθενὸς περικλυτοῦ,
 μὲ δὲν γύρσια καθλόου, Περικλέτο, νὰ τὸν εἶω,
 γιὰτὶ μοῦ πῶς δὲν εἶναι καὶ ὁ Νικήτας φαιτυτοῦ.

Κι' ὁ γενναῖος Ἦγεμὸν
 βράζει τὴν ἀπὸ θυμὸν
 καὶ φουσκόνου καύρα στήθη.

Κι' ἡ Κορῶνα τῆς ἀνδρείας
 γιὰ τὸ κόλπου τῆς Ἀστρίας
 λένε πῶς δυσπρεστηθῆ.

Τρεῖς καὶ τὸ Μαυροβουγιαν
 μὲ σπαθὶ καὶ μὲ σποροῦν,
 καὶ θουρούς ἀπηχεῖ
 καὶ μὲ Σέρβους συμμαχεῖ.

Πλὴν ὁ κύριος Βαρόνος
 καὶ ὁ αὐτοῦ δὲν σπαθὶ
 βεβαίονε δὲ συγγρόνους
 πῶς καὶ τοῦτους ἀγαπῆ,
 καὶ ἂν συμφόνους μὲ τὸ πνεῦμα τῆς Συνθήκης δὲν τοὺς πάρη
 καὶ τὴν κόλι τῆς Κετίνης, νὰ τοῦ τὴν γυρεῖσιν χαρὶ.

Έγγραφο λαϊκόν και Τσαρικό:
Έτσι τάφερα τὸ θάρρος.

Κι' ἄπορῶ μὲ τὸν Νικητῆ, προσφιλῆ, μαζ' Ἡγεμόνα,
 πούνας τόσο συνετὸς γιὰ τὸν πόλεμόν σου,
 πῶς δὲν θέλω κι' αὐτὸς, μὴ
 μία Τουρκικὴ κορβίνα.

Ἔβλε, γένοιτο, μακάρι
 νὰ προβάλλουν δύο Τσάροι,

καὶ βασιλεῖον κανένα νὰ μὴν εἶναι στὸν αἰῶνα
 δίχως Τουρκικὴ κορβίνα.

Ἔβλε καὶ πᾶς τετραπᾶχος καὶ κάθε μπακαλιάρος
 νὰ ξεφυτρώσῃ Τσάρου,

ἀλλ' ὅμως εἶπε κι' οἱ Ρωσσοὶ, βρε Περικλῆ, σοὺ λέγω,
 πασὼν τὸν ξεροκαμπιὸν νὰ ξεφυτρώσουν Τσάρου.

.....
Πάντου παροξυσμὸς
κι' ἄνευ ἀναδραματισμοῦ.

Η.— Δὲν βλέπεις, ἀδελφε μου Φασουλῆ,
 τί κάνουν οἱ μεγάλοι κι' ὀφθαλοί;
 Δὲν βλέπεις δια πνεύματ' ἀσπαρῆς
 κυριαρχοῦν καὶ σήμερα τῆς γῆς;

Δὲν βλέπεις, προσφιλὲς ἀγαπίστακο,
 ποὺ πίνεις ἐπιληψιμένους νεφροὺς,
 πῶς σπυρκα καὶ κρέμα καὶ φυλάει
 βγαίνουσι καὶ ξεσπαθώνουσι γιὰ πλάστακο;

Δὲν βλέπεις μὲ συνθήκας καὶ μὲ μὴ
 πῶς ἔφαγα σοὺ κλέβουν τὸ φεμὶ,
 σοὺ πέρνουν ἀπ' τὸ στόμα τὴν μπουκιὰ
 καὶ τρέφει καὶ δυνατὴ κιατροπακί;

Μακάριος ἐκεῖνος, βρε καθῶτι,
 ποὺ τὸν στραβίζουσι στέλλοι καὶ στρατοί,
 μακάριος αὐτὸς, ποὺ κατορθώνει
 στὸ στόμα τὴν μπουκιὰ τοῦ νὰ κρατῆ.

Δὲν βλέπεις πῶς τὸ δίχνο σου καθεὶς τὸ παραβλέπει,
 δὸς μου κυρὰ τὸν ἄνδρα σου καὶ σένα δὲν σοὺ ποῖται.
 Ὁ κλέφτης δάξει τὴ φωνὴν καὶ φωνὰ ναὶ κἀκορῆ,
 κι' ἄλλομονον στὸν χάσκοντα μ' ὄνειρατα Φασουλῆ.

Θέλεις τὸ δίχνο σου νὰ βρῆς; πᾶρε τὴν μπαγονέτα...
 δὲν ἐχειμάρει, μεταβολή,
 σοὺ δίνουν πάντα Φασουλῆ,
 καὶ δὲ γὰρ ἔπαρ' τα.

Ὅταν δύναμιν δὲν ἔχῃς καὶ χωρὶς στρατοῦς λαλῆς
 τίποτ' ἄλλο δὲν σοὺ μένει παρὸνὰ παρακαλῆς.
 Ὅταν δύναμιν δὲν ἔχῃς πῶς στα πλάστακα θὰ δράμῃς;
 ὅταν δύναμιν δὲν ἔχῃς δὲν σ' ἀκούει κι' αἱ δυνάμεις.

Σὰν δὲν ἔχῃς μπαγονέτα δὲν μπορεῖς νὰ πιάσῃς μπάζα,
 μόνο συζητεῖς μὲ φίλους
 καὶ Γερουσιᾶν ὀφθαλοῦς
 τοῦ Καισαροδρασιλοῦ καὶ τοῦ Δ' Ἀλβανταλ τὰ κάζα.

Κ' ἂν συμμαχίας ἀληθῆς ποθὲς νὰ κατορθώσῃς
 τί συνδρομὴν στὸν σύμμαχον θὰ δώσῃς, βρε μαζέτα;
 ναὶ μὲν καλὰ καὶ τὰ φιλιὰ, καλαὶ κι' αἱ προσωνύμιας,
 ἀλλὰ χρειάζεται θαρρῶ καὶ ἀγὴν μπαγονέτα.

Χωρὶς αὐτὴν μὴτε φωναὶ δὲν σιμάξουν Κορυβάτων,
 μὴτε σοὺ μένει δύναμιν νὰ μνημονεύσῃς πάντων.